

Osmanlıya Dair Hikâyat'dan Kıssalar

KISSA II

I.

bir tarikattan kovulma
camgöbeği bir kederden oyulma
içimde büyük evler
bir mekân ki baştanbaşa akşam vakti
bir zamanın gecikmiş ilmeğinden hayli feodal sanki
bir ağunun buhuruyla dokunmuş bir yaygı
diyelim bir oba bozgunundan kusulmuş bir kinli killim
suzidilâra bir sedirde
ince uzun bir ut gibi kimsesiz
ince uzun bir ut gibi bir padişah
bir padişah
yani üçüncü selim

Revan'da çözülmemiş bir nöbeti tutan
ille de akşamın ucunda bir şaman kargı
kargının ucunda bir çaput: dörtmala ortaasyalı
ve yağmurunu dökmemiş bir buluttan
kubbealtında dağılırken bir hummalı toplantı
bir kafes ardında ince uzun bir ut kendi kendine
çalmaya başlar

yani üçüncü selim ağlar
gözleri kederin saltanatı
onu seyrederek camlarda uzun akan nehirler
ve bir köçeğin mısır sürgünü sevdâsına açılan mesnevi
pencereler

II.

bir isyan başlarken bir fetretin deheninden
sürüklenirken güneşin suçsuz ağırtısıyla memleket
ne Kabakçı Mustafa

ve ne Alemdâr Paşa
bu hadiseden mücerret

ve bir kâse Nedim gibi
mızrabı yitmiş suzidilâra bir padişah çılgılığıyla
melâlından mahlasına sığınmış İhâmi
bir Divân seherinden gurbet

her ıslahat velev ki bir fermanla müstebit
usuldan solan minyatür zenaatı gibi
mecbur eriyecektir bir tuğranın saltanatında
elbet nizâm-ı cedit

kendi ışığında eriyen alevî bir mum gibi
eriyecektir bir mevlevî kederinden
ve artık görünecektir bu kez ışık ve gölge
Berteaux'un portrelerinden
ve osmanlı uludur
insanları ölür
sağ kalır devlet

KISSA III

durgun ve çürümüş bir su kımlıtısının ayazında
üşüyen su köpükleri gibi
çiçeksiz ama sürekli çiçeksiz İkinci Mahmut
bir tahtın akrebi gibi
gönlünde frengistan sürgünü incelmış bir keder
kuruldu sanılırken yeni bir memleket
yenildi sanılırken fetret
kâbeyle bilmiş bir şeriat kılıcında
hâlâ Hazretî Ömer

ve bir elinde bal şerbeti
bir elinde yaralı bir hançer
bitmemiş bir fillistin türküsüyle
çıkagelir Peygamber Davut
bir Tevrat'ın tarihinden mükerrer

KISSA IV

hiç çizmediği bir minyatürden artakalmış Levni
hiç bitmez sandığı ömrünü tamamlamış bir Kerim
Devlet

tarihini adıyla mağrur
şairini mahlasıyla mahcup
yazan Muhibbi

hiç ummamış belli ki
bir rüzgârla bir zaman kıyışığından sızacak
pastoral bir Tevfik Fikret
«Bu en güzel terânedir»
«Bu en güzel terânedir»
terâneler artık bir tarihten hayli mücerret

AKDENİZ KISSASI
(Kıssa XVII)

üç kıtanın bir atlas yorganısın
uçlarından ağızlarıyla tutar
üç kanatlı melez turnalar
sen ki kilitli suların bir lodos urganısın
tutuşmuş bir ucundan akdeniz kanar

öyle bir vaktin ilmeğinden anlatırlar ki
sanki rüzgârları sakallı bir lodos yani barbaros
tutarmış akdenizin saçlarını bir yelkenle tararmış
tarağında bir kaftana yapışmış bir hünkârın dişleri
bir tarihe zimmetli ve vakur kanarmış

ve akdeniz bir yağmur sağnağında kendini yıkarken
kulağına kaçan yağmur sesleri
bir saray selâmliğında sanki
heybetli bir nargilenin marpuçlarında kaynarmış

dünyanın çatılmış alnında zorlu bir ter boncuğu
boydanboya mavi bir çiban
gibi yorgun parlayan
yani sen ey akdeniz
kumsallarda uzanmış delikanlı memelerle
binlerce insanı ayırsız emziren

ey cömert deniz!
ve bir kaptân-ı deryanın akıtılan kanından
büyümüş koca bir köpük
gibi duran
ve rüzgârlarını içinde barındıran
ey kahırlı gemimiz!
harap çehreli ve vakur

uykusu ağır bir teknenin
hanidir dolandığı sesimizle
öğretirsin akdenize her dil bilir rüzgârın usul
sözcüklerini

bir göğün tebeşirleridir ak yelkenler
bilmezler kandırılmış dalgalar
bilmez uzak memleketler
konuk diye taşınan ölüm gözcülerini

ve yeniçeri bir bahar yaşıyorken dışarı
erkeğini bir seferde yitirmiş kuytu bir kadın gibi
karanlık çarşaflarını örtündün bir geceyarı
ağdın bir akıntı gibi yine kendine aktı
insafsız bir fermânda soluyan kan kırmızısıyla
yine sen yenildin! ey akdeniz
nice fenikeli, cenevizli âşıklarının geçtiği koynundan
gece, yıldız tohumlarını mihmandar diye bıraktı

yalnızca bir gemi değil sanki bütün bir deniz çıkmış
sefere

sen ki masmavi seccadelerde
uzak denizlere cuma namazları kıldırın
ve denize serseri bir mayın gibi açılan Pirî Reis
iyottan mıdır tarihten mi yorgun yanan genzimiz?

akdeniz, fenikeli bir hüznün çocuğu!
bir aşiret töresiyle bölüşürsün erkeğini
uzak topraklardır kuman
bir denizin parmak uçlarıyla olsun zor ulaşılan
ve bir türkânın kursağından geçmeyen bir zindan gibi
akdenizin âlınteri akar
bir sarayın ağır musluklarından